
T, D a N se správně tvoří ťuknutím hrotu jazyka za horní řezáky.
Realizaci by neměl ovlivnit zdvih brady, takže izolovaně
by se tyto hlásky měly dařit i s otevřenými ústy.

Datel Benedikt

Datel Benedikt

19. listopadu vyšla datlu Benediktovi v *Jedlových novinách* první povídka, 29. téhož měsíce otiskli jeho otevřený dopis a o adventu text novodobé koledy. Dosud pouze čtenář, nyní již autor Benedikt, byl na sebe hrdý a náležitě se vyťahoval každému na potkání. K Vánocům si daroval notebook a rozhodl se, že bude nadále datlovat do něj a ne do kmenů; to nechá méně nadaným datlům, i když jich je nedostatek. Vždyť jeho evidentního spisovatelského talentu by byla škoda! Dle vlastního úsudku se mu nejlépe dařily povídky a dopisy, ale troufne si i na detektivky a fejetony.

Jedinou závadou byly jeho do té doby používané morseovkové stereotypy, kterými při léčení kmenů zároveň komunikoval s lesem. Úder na „T“ provedl jako vždy jeden dlouhý a T = *tón* se na monitoru objevilo pětkrát. „S“ = *sekera*, tři krátké a tak dále, takže slovo „stádo“ v Benediktově textu vypadalo zpočátku takto: s s s ttttt a aaaaa ddddd d d ooooo ooooo ooooo. Dalo mu hodně práce, než zažitá stereotypy potlačil.

Během zimy les spal, a tak písmeny nabitý datel v lednu marně tloukl na dveře redakce s nápadem stát se nezávislým dopisovatelem. Dočasně se tedy stáhl a psal do šuplíku. V dubnu už se doklepal, a stal se dokonce redaktorem s povinností dodat každý týden jeden článek nebo fejeton. S povídkami a detektivkami má navštívit nakladatelství *Jasan*, doporučili mu.

Povinnosti jednoho textu týdně datel Benedikt dostával víc než dost, dodával jich sedm až deset. Přesvědčen o aktuálnosti, dokonalosti a svižném tempu svých příspěvků se dožadoval jejich otištění a následné mzdy. Šéfredaktor medvěd Anatol mu stále znovu opakoval omezenou výši nákladů a prostoru pro jednotlivé články, dopisy nebo fejetony. Fakt, že je duben a čas na nezbytné ošetřování kmenů, Benedikt nebral na vědomí.

Začátkem května se s rukopisy povídek a detektivek vydal do nakladatelství *Jasan* s tajnou, ale jistou nadějí na Nobelovu cenu za literaturu nejpozději

do dvou let. Pyšný byl zejména na své *Povídky zpod jednoho křídla* a *Povídky zpod druhého křídla*. Za výtečné, společensky aktuální pokládal *Povídky malostromné* a sám sebe nadchnul i odlehčujícími intimními *Povídkami o blaženství a kixsu*, které zamýšlel uvést na trh pro jistotu pod pseudonymem. Ve dvou napínavých detektivkách – *Odhalte jí nohy* a *Já si tě nenajdu* – nabídl stovkám potenciálních čtenářů postavu zádumčivého kapitána Adama Datliše, který vše odhalí logickou dedukcí i bez potřebných indicií. Chtěl poskytnout nakladateli minimálně dva týdny na důkladné pročtení, následované podpisem výhodné smlouvy. Proto ho chvatné odmítnutí naprosto vyvedlo z míry. Nakladatel textům dle Benedikta nevěnoval dostatečnou dobu, jinak by je nemohl označit za plagiáty, datlovi poděkovat a dál nediskutovat.

Plagiát patrně znamená, že jsou geniální a nakladatelství je nevydá proto, že nedisponuje dostatečnými prostředky na náležitou výši nákladu, usoudil datel Benedikt. S vrácenými rukopisy se cítil zneuznán, ale to se spisovatelům stává a posunuje je to dál, ke psaní nebo od něj. Benedikt si zdůvodnil kritiku nepochopením a rozhodně hodlal psát dál a vydávat.

Když to nejde v nakladatelství, vydá povídky a detektivky samozdatlem, a zatím bude intenzivně spolupracovat s *Jedlovými novinami*, netrápil se žádným dilematem datel Benedikt. I když mohl tvořit doma, dlouho do noci vysedával v redakci a dohadoval se s grafiky o nejlepším umístění svých článků a fejetonů. Bez oddechu psal a psal a psal, stal se naprostým grafomanem. Ve svých textech se věnoval všemu možnému – od doživosti krav na louce po přemnožení hadů v nedalekém listnatém hájku. Jeho styl psaní byl důkladný, někdy šel hodně, až zbytečně do hloubky na úkor duchaplnosti. Nikdy ho nenapadlo, že by jeho příspěvky mohly být nezáživné nebo nudné, když například ve dvaadvaceti odstavcích dokládal nevhodnost pořádání mejdanů v doupatech a norách.

Kmeny stromů postupně hůř a hůř zvládaly nápory škůdců.

Zato datel Benedikt se víc a víc cítil povolán k tomu, že bude ústředním informátorem světa, jeho soudcem i advokátem. Netakticky, ale s vervou se začal zabývat diskutabilními a ošemetnými tématy, jenomže mu chyběl cit pro to, kam až zajít a neublížit nebo nedotknout se. To se přestávalo líbit vedení redakce i lesa a na jeho nátlak byla proto svolána redakční rada. Nebylo možné tak aktivního redaktora jen tak propustit, to by byla ostuda pro něj i pro redakci a navíc by to

bylo příliš nápadné. Páteční zasedání rady začalo v devět hodin a v poledne bylo jasné, že datel Benedikt musí z redakce odejít „pro nadbytečnost“. Tedy tak to bylo vysvětleno jemu a řadovým redaktorům. Skutečný důvod uveden nebyl, ale vyplývá ze záznamu zasedání:

Kuna Judita uvedla: „Dokud Benedikt psal o výskytu škůdců, ochutnávkách domácích produktů, nutných změnách v dopravě, hodnotil úrodu, zdravotnictví a výsledky tajných závodů, daly se jeho články pokládat za neškodné. Ale když uvedl unáhlenou polopравdu o neprůhledných dotacích na stavbu tunelu, byla to pro uvedenou instituci hanba a musela se jich vzdát. Tunel tak nemohl být dokončen a my kuny musíme dál hledat otvory v plotech do zahrad.“

„Nám přestalo chutnat,“ podotknul kanec Teodor. „Od doby, kdy máme k dispozici ty údaje o jedech v žaludech, jsme se jich nedotkli. Je to Benediktova vina, že už se nám zdají nepoživatelné.“

Dudek Jonatán zasténa, že mají nedostatek larev. Podle nově vydaného zákona je musí nechat na pokoji, dokud nedosáhnou sedmi milimetrů. Jenomže do té doby je vyzobou bezdomovci, kteří mají doupata v dutých kmenech a zákony jsou jim ukradené. „Na ten zákon se moc nedbalo. Ale po Benediktově hanlivém článku o nedodržívání se to hlídá a ukládají nám pokuty. Kdyby do toho nedloubal...“

„Platany a duby se dožadují slíbených míst v lesních školkách pro své dvouleté semenáčky. Prý bylo uvedeno v novinách, že jim je tam musí vzít. To byl Benediktův fejeton, že?“ poznamenal daněk Tonda a dodal, že pro daňky je nezbytný volný přístup k mladým lístkům.

„No a ta voda...“ vytanulo medvědu Anatolovi: „Onehdy jsem chtěl prohnat ondatry, ale odtáhly z potoka. Dočetly se, že je plný dusičnanů a napadaných jehličnanů. Netuším, kde to Benedikt nastudoval.“

„Našeho souseda opustila žena po přečtení důkazů o jeho záletech. Dokud o nich nevěděla, byla v klidu,“ odušil srnec Dominik.

Do redakce navíc docházely našťvané dopisy. Datel Benedikt netajil, kdo má dluhy, kdo je nestálý nebo nevěrný, dokonce odhalil i nedotknutelného starostu jelena Damiána, že jedná s obchodníky se slonovinou kvůli napodobeninám.

„Ale on má pravdu,“ špitnul netopýr David. Ostatní ho umlčeli, že jsou ty články postavené na hlavu. To bylo vůči netopýrovi, visícímu hlavou dolů, značně netaktní a on už raději nic nenamítal.

Datel Benedikt musel odevzdat diktafon a od následujícího týdne s ním jako s redaktorem ani dopisovatelem nebylo počítáno. To se ho pochopitelně nesmírně dotklo. Taková bezohlednost při jeho talentu! Nedošlo mu, chudákovi, že si větev pod sebou uříznul sám. Ještě jednou navštívil nakladatelství *Jasan*, ale neuspěl ani tam, i když povídky a detektivky doplnil rádobu novými pointami.

Bez dostatku financí na samozdatlové vydání našťvaný Benedikt odložil notebook s rozhodnutím opustit nastoupenou spisovatelskou dráhu. Co teď? Návrat k datlování do kmenů mu sice po novinářině připadal nedůstojný, ale nějak se žít musel. Vrátil se tedy na stromy a jako tichý protest monotónně tloukl – . / – . – . (= „N“ a „C“ = Nobelova cena), nadále přesvědčen, že mu vinou neoprávněné kritiky a nezvladatelných intrik unikla. Jak velice to prospělo lesu, není snad třeba dodávat.

DODATEK:

Zdánlivé zneuznání datlího – a nejen jeho – talentu může být v důsledku výhodné třeba pro stromy.